

MANTANA

HOROKLUB GHOMUTOV

měsíčník pro individua a individuality

KVĚTEN 2015

Úvodní slovo

K tomu, aby člověk spadnul, není potřeba žádnéj trénink, to přijde samo, bez nějakých zásluh. Když jsem teď viděl, jakým stylem se dělají nové cesty, kolik se tam dává kruhů, tak to dokáže taky každej blbec. Ta skála se přeci nemůže bránit. Tenkrát v té naší době jsme taky mohli přijít a namlátit tam čtyři pět kruhů a vylezli bysme to za den, ale proč? Příroda tu skálu udělala, navršila na ní nějaký obtížnosti, tak proč bych je měl snižovat kruhami. Když na to nemám a nejsem schopen to vylízt tak přeci není nikde řečený, že to vylízt musím. Nebo že musím mít, já nevím, šest tisíc prvovýstupů. Proč? Vždyť za mnou přijdou jiný, a ať ty se tam taky trochu trápej a přemešlej. To se stalo kolikrát, že jsem měl rozdělanou cestu a říkal jsem si, hergot, já tam snad ten kruh nedám. Pak tam po čase přijdu a najednou jsem to přešel, ani jsem nevěděl jak. Prostě mi to nějak sedlo, nebo jestli jsem se víc rozlezl. Zkrátka dostal jsem se zase trochu vejš a už to nebyl takovej problém jako třeba před půl rokem. Nemá cenu tlačit na pilu. Někdy to jde, někdy nejde.

Z rozhovoru s Vladimírem Sochořem v knize Hrdě, tvr-

V tomto čísle:

- Marciaga
- Reborn z Domoradi
- Barrandovy jeskyně
- Atd.

Marciaga

6. - 10. 5. 2015

Broněk Bandas

Gardské jezero (*italsky Lago di Garda nebo Lago di Benaco*) je největší italské jezero, které se nachází na severu země mezi Alpami a Pádskou nížinou. Jezero je ledovcového původu a jeho severní, úzká a dlouhá část připomíná fjord, který obklopují hřebety až 2000 m vysoké. V jižní, mnohem širší části 51 km dlouhého jezera leží starobylé městečko Garda, které patří k nejmenším v celé provincii Verona. Maximální hloubka jezera je 346m a jezero i jeho okolí patří mezi vyhledávané místo surfařů, cyklistů i horolezců nejen kvůli vynikajícím podmínkám pro sport, ale i kvůli stálému a teplému podnebí. Jezero totiž leží v nadmořské výšce pouhých 65m.

Zdroj : Wikipedie

Květnové svátky se letos tak pěkně sešly, že každý z nich lákal k prodlouženému ví-

Dospání

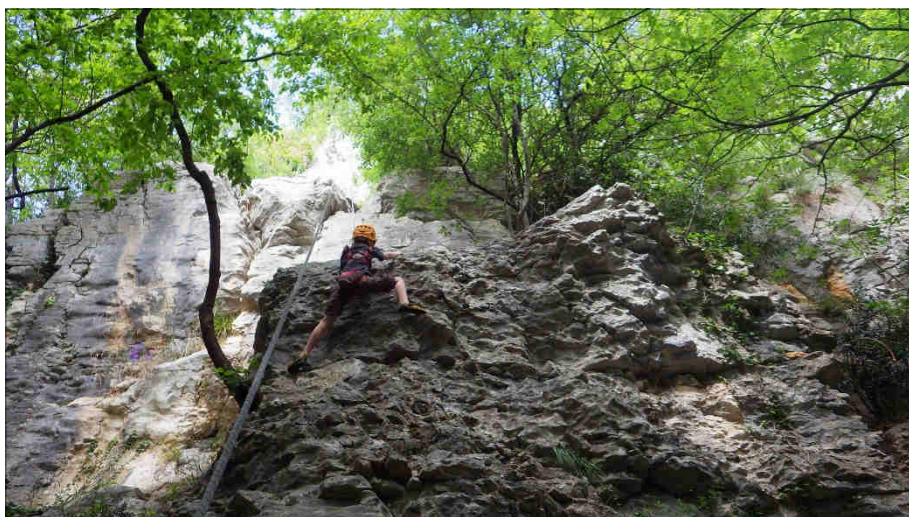
kendu. Hned jsem objednal počasí a na první víkend naplánoval výlet do Itálie a na druhý výlet na saské písky. Naštěstí Jířa zjistil, že Italové taky slaví Svátek práce a ve skalách i v kempu by bylo narváno, takže jsme akce prohodili. Přirozeným úbytkem přihlášených účastníků jsme se z původních 27 dostali k počtu lidí, který přesně odpovídal obsazení dvou transportérů a ve středu 6. května odpoledne jsme vyrazili směr Itálie. Ke Gardskému jezeru jsme za poslední roky zamířili už po Xté, ale zatím vždycky jsme skončili v Arcu a lezli v jeho okolí. Jenže lézt do okolí Arca jezdí kde kdo a přiznám se, že po loňské zkušenosti s uklouzaným vápnem v oblasti Massone jsem sice na Gardu chtěl, ale „někam jinam“. (Mám v práci kolegu, který hraje hokej za starší pány, tedy za tzv. „starší gardu“, a přestože to vím, vždycky to se mnou cukne a zpozorním, když Martin říká, že „jedou na gardu“.) Takže jsem pátral na netu tak dlouho, až jsem vygooglil méně známou lezeckou oblast Marciaga, o které psali, že není mezi lezci tak profláknutá a tedy uklouzaná a leze se spíš v lištách než v ostrých dírkách. Tím došlo k tomu, že jsme ve čtvrtek v pět hodin

ráno rozbali spacíky a dospali noc strávenou v autě, na parkovišti u kostela ve vesničce Marciaga, nedaleko od jezera i městečka Garda.

Já ale cítil velkou zodpovědnost, a protože lezení v Marciaze byl můj nápad, radši jsem začal podle popisu v průvodci hned pátrat po té lezecké oblasti. Viděl jsem několik skalních pilířů vystupujících z hustého křoví, ale pevně jsem doufal, že to není ta hledaná oblast, protože to vypadalo příšerně. Podle popisu měly být skály nad golfovým hřištěm. Golfové hřiště bylo kousek od nás, ale jediné, co jsem našel, bylo pár golfových míčků pro děti. Informace nebo směrovka ke skalám žádná! Později se mnou vyrazili i Jířa a Ďurki, obešli jsme celé golfové hřiště (aspoň jsme si to mysleli), ale pořád jsme viděli jen těch pár zarostlých skalek za vesnicí. Tak jsme se s Ďurkim vydali k nim. Já zkroušený a plný pochyb o svém výběru lezecké oblasti. Prošli jsme několik vinic a najednou jsme přímo ve vinici zase našli golfový míček! „Tady s těma míčkama snad hnojí“, řekl jsem a najednou jsme vylezli z vinice a zjistili jsme, že to, co jsme považovali za golfové hřiště, byl jen

cvičný plácek u hotelu a hřiště je všude okolo nás, kam až oko dohlédlo. A taky jsme zjistili, že ty zarostlé pilíře nějak povyroستly a že na nich svítí nýty! Ještě chvíli trvalo, než jsem našel pěšinu k nástupům cest, ale když jsem se dostal až k patě pilířů, už to vypadalo veseleji. Pod skálami byly i plošinky pro děti a zarostlá byla nejvíc vhloubení mezi pilíři a na pilířích vedly docela dlouhé cesty.

Na parkovišti se mezitím všichni probudili, snídali a balili věci. Honza s Petrou se chystali na kola a já s dětmi šel hledat golfové míčky. (*Tahle hra se později dětem vyplatila. Bylo to asi třetí den, co jsme s dětmi svačili na „greenu“ a Ďurki, který hraje aktivně golf, nám vyprávěl, že si golfisti občas kupují míčky za pár korun od sběračů ztracených míčků. Kluci mezitím dříve nalezené míčky umývali v takovém speciálním umývátku, které bylo u každé jamky. No a sotva nám to*

Ďurki dovyprávěl, tak šel kolem golfista, kouknul na kluky, kouknul na míčky, vytáhl z kapsy pět „éček“, dal je dětem, vybral si pět umytých míčků a šel zase hrát.) Jířa mezitím zjistil, že ten kostel, u kterého parkujeme, zřejmě není ten kostel, který je v popisu přístupu ke skalám, a tak jsme přešli o kus dál a našli tu správnou cestu ke skalám. Ještě malá chvilka bloudění a konečně jsme si šáhli na pevné vápno. Ne, že by občas nebyl nějaký chyt „vyleštěný“ zpocenýma rukama lezců, kteří tady lezli před námi. Ale celkově oblast skutečně olezená a uklouzaná není. Lišty, dírký, bočáky, sokolíky. A hlavně - cesty byly parádně dlouhé. Žádné několika metrové kvačky. Za ty tři dny jsme nestihli přelézt všechno (takže se ani nepotvrdily mé obavy, že v oblasti bude málo cest a budeme stejně muset přejíždět do Arca), a u více než třetiny námi lezených cest měl jistič v jistítku přesně značku půlky lana, když prvolezec cvakal slaňák. A lezli jsme na šedesátkách! A protože počasí dělá víc než půlku úspěšnosti akce, bylo jasné, že Marciaga zaboduje. Bylo totiž krásně. Tričková nebo spíš beztričková teplota, pod námi bezvadně střižené trávníky golfového hřiště, italská vesnička, kostel a v dálce jezero. Pravověrným krušnohorským kvakerům zvyklým na mech, déšť, teploty okolo nuly a výhled na chladicí věže elektráren by se asi zvedal žaludek, ale já se cítil jak v předpokoji ráje.

Místo, kde je svět ještě v pořádku

V pátek se dětmi doprovázená část výpravy vydala do nedalekého zábavního parku Gardaland. Poprvé jsem v Gardalandu byl kdy si dávno s Bohoušem Dvořákem a netušil jsem, že jednou tam půjdu se svými dětmi. Gardaland je veliké turistické lákadlo. Ještě štěstí, že si Jířa všiml toho italského svátku. I ve všední den tady bylo docela narváno. Ale oproti sezóně byly čekací doby hodně krátké. Nikde jsem nestál fron-

tu déle jak 15 minut a o víkendu v sezóně to prý bývá i 45. Samozřejmě jsme nestihli projít všechno. Spíš jsme toho stihli hodně málo. Pamatuju si, že když jsme tady byli s Bohoušem, tak jsme mezi atrakcemi běhali a stejně jsme všechno neprošli. A to jsme šli tenkrát každou atrakci jen jednou. Tentokrát jsme samozřejmě běhat nemohli. A náš Davídek se zamiloval do jedné vodní atrakce a tu jsme absolvovali všichni společně asi desetkrát a já pak ještě několikrát s Davídkem sám - čekací doba byla totiž jen jednu minutu a my jsme jen vystoupili, přelezli zábradlí a zase hned nastoupili.

Pro bezdětnou část Deivina na pátek zorganizovala lezení vícedélkové cesty. A zorganizovala to tak, že jsem sice trochu s úsměvem, ale koukal jako blázen. Deivina si přesně pamatuje všechno, co jsme se na metodikách a při lezení v horách učili a okamžitě to na všechny tak přísně aplikovala, až mě to nutilo k úsměvu. Udělala brífing, domluvila si s Ďurkim družstva, rozdělení matroše, udělala kontrolu výstroje - větrovka, lékárnička, pití, svačina, náhradní oblečení. Kdo si nevzal větrovku, hned dostal sprd'áka. No, koukal jsem jako blázen. A protože v družstvech byli i úplní začátečníci, vybrali si s Ďurkim známou a už dříve jimi lezenou cestu Orizzonty dolomitici na Piccolo Dain. Cesta má skoro 300 metrů a devět lezeckých délek s obtížností až

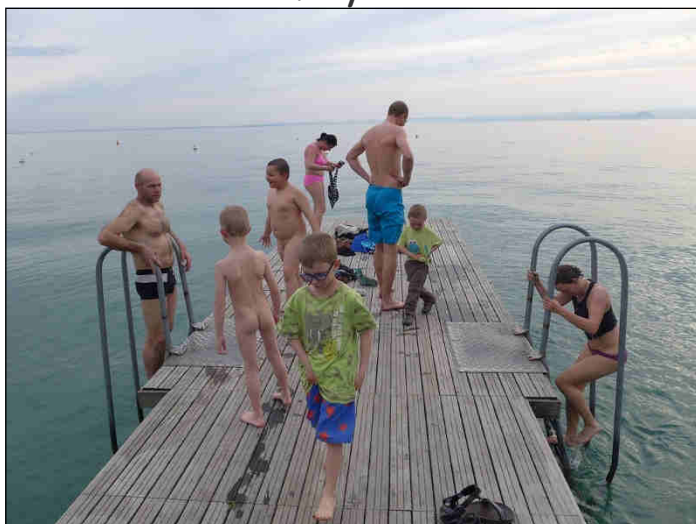
Gardaland

5+. Jako první lezla Deivina s Pájou a Honzou. Maličký zádrhel nastal hned v první délce, kdy Honza pečlivě v dlouhém traverzu vy-
cvakal lano z expresek, ale presa nechal v ný-
tech. Naštěstí hned za Honzou lezl Ďurki s
Katkou a Petrou a expresky Deivině donesl.
Ale ani Ďurki nebyl malé příhody s expreska-
mi ušetřen. Požádal totiž Petru, aby mu ex-
presky podala. Z její odpovědi „Co to je? Co-
že ti mám podat?“ je zjevné, že lezeckých
zkušenosti opravdu moc neměla. Přesto se
oběma družstvům podařil hodnotný výstup
bez dalších komplikací a večer mohla být
oslava. Nebýt mohutné bouřky, která nás
všechny zahнала do stanů.

V sobotu ráno už zase bylo tričkové
počasí. Pavel vzal ženskou část výpravy (mezi
holky se nějak propašoval Honza a v kaňonu se
k nim přidal ještě Venca Sommr, ale protože
kouzelná voda v kaňonu zcela stírala rozdíly
mezi mužem a ženou, nikdo si toho nevšiml) na
kaňoning na řeku Rio Nero. Kaňon se nachází
poblíž vesnice Storo a protože jsem se nezú-
častnil, požádal jsem Pavla o stručné zhodno-
cení. Tady je: „Ahoj, byla tam Andy, Deiva,
Petra, Katka a Honza s Vencou. Pája jela s ná-
mi, ale udělala si něco s kolenem, a tak nako-
nec kaňon nešla. Teplota vody byla těsně nad
bodem mrazu, takže se z pánů stávaly dámy a
dámy měly bradavky jak nepřátelské střely.
Když jsme ze sebe na konci kaňonu rychle
sundávali neopreny, tak to vypadalo, jako

Koupání

Posezení

když na břeh řeka vyvrhnula hejno vorvaňů.
Deivina prokázala naprostou odolnost vůči
strachu, protože poslední jump vysoký 12m
skočila bez zaváhání. Honza skočil taky, ale
ten musel, protože když to skočila ženská....
Všichni přežili! Bandasky a Happyny s Ďurkim
se opět vydali nad golfové hřiště zdolávat pi-
líře. Užívali jsme si dlouhé, lehké cesty s ob-
tížnostmi kolem 5a a děti se střídaly v jedné
odjištěné trojce. Jíra si přelezl a doporučil
nám i hezké 5c a 6a, které Maruška nazvala
„třešničkou na dortu“. Dali jsme si tedy ještě
„třešničku“ a usoudili jsme, že osm cest nám
stačí a jeli k jezeru. Kemp Rocca, ve kterém
jsme bydleli, byl přímo na břehu Gardy. Sta-
čilo jen projít brankou, přeběhnout cyklos-
tezku a člověk si připadal jak u moře. Hladina
na všechny strany, na hladině spousta loděk a
parníků, na plážích opalující se lidičky, palmy
a nad tím pálící slunce. Koupel v jezeře byla
sice jen pro otužilé, přeci jen je původem le-
dovcové, ale voda samozřejmě všechny lákala.
Děti (Broník, Davídek, Filípek a Šiška) chodily
blbnout na břeh i na molo a po celodenním
smažení se na skále, byla koupel docela pří-
jemná. Stáník se chodil do jezera koupat tři-
krát denně s tím, že plave hrozně rád a stu-
dená voda mu vůbec nevadí. Že jí ani necítí.
(„Malý“ Stáník, je, kulantně řečeno, prostoro-
vě trochu výraznější, než ostatní děti jeho
věku, a když jsem ho šetrně upozornil, že ne-
cítí chlad jezerní vody principiálně podobně,

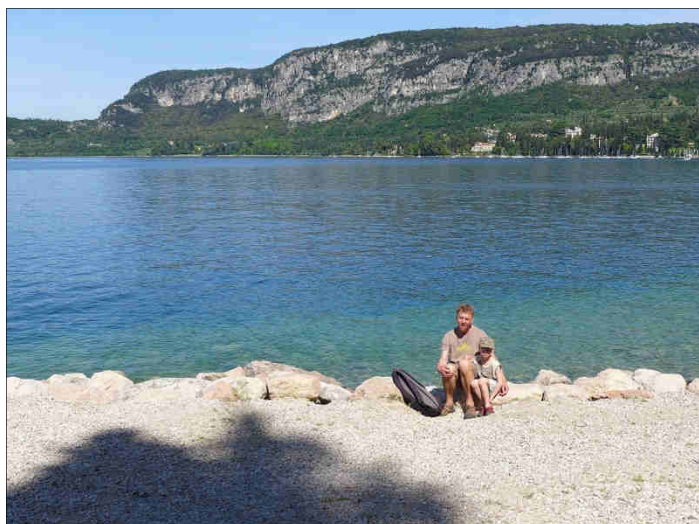

jako necítí
chlad vody
tukem obale-
ní tulení,
trochu se ho-
to dotklo a
hned mě
upozornil, že
„mu studená
voda nevadí,
i když vtáh-
ne břicho.“
Pavel, Stání-
kův strejda,
dával pozor,
aby se Stá-
ník nepřejí-
dal a lezl
společně s

Stáníkův lezecký batoh námi, ale
všechno nikdy neuhlídáš. Takže když si v so-
botu sedl Stáník pod skálu a začal vybalovat
svůj lezecký batoh, šla Šiška do kolen. Sedák
a lezečky zůstaly v autě a batůžek obsahoval
paštiku, vepřovku, rybičky, slazené nápoje a
nespecifikované množství sladkostí a pečiva!
Po koupání jsme se procházeli po nábřeží ne-
bo šli na zmrzlinu. A večer posezení u vínka.
Prostě pohoda.

Poslední den. Den balení a loučení. Jířa
chce jet radši přes den a Pavel jezdí radši
přes noc. Spěcháme tedy znovu do Marciagy,

Garda

kde ještě pořád máme co lézt. Počasí je opět
beztrčkové a my lezeme, dokud si Jířa, kte-
rý šel s Maruškou na prohlídku města, neodve-
ze polovičku naší výpravy. My, co jsme zůsta-
li, ještě lezeme, ale už je to jen takové po-
klidné dolézání. Víme, že do Marciagy určitě
můžeme jet minimálně ještě jednou a budeme
tady mít co lézt. Odjíždíme a záměrně si volí-
me sice pomalejší, ale hezčí cestu kolem je-
zera směrem na Nago a Arco. Po cestě si dá-
váme zmrzlinu a naposledy se koupeme v té
krásně ledové vodě. Čeká nás ještě dlouhá
cesta, noční bloudění po nočních cestách při ob-
jíždění nehody na dálnici, ale STÁLO TO ZA
TO!

Broněk

Výletu na Gardu se ve dnech 6. - 10.5.
2015 zúčastnili : Jířa, Maruška a Filípek Hap-
pyny, Broněk, Šiška, Broník a Davídek Ban-
dasky, Pavel Petrák se Stáníkem, Zuzana Dei-
vi Šišovská, Petra Beková, Pája Koukolíčková,
Andrejka Andy Prokopcová, Jarda Ďurki Ďur-
kovský, Honza Král a Katka Svobodová

P.S. A aby jste nemuseli hledat: městečkem
Garda směrem na Modenu, sledovat místní
značení doprava k Hotelu Golf, za cedulí Mar-
ciaga pořád rovně, minout odbočku doleva k
hotelu, pak bude vpravo velký kostel a vlevo
parkoviště, kde jsme dospávali po cestě, po-
řád rovně přes křižovatku směrem na Veronu,
sledovat místní značení Lokalita Broli a vlevo
v zahradě stojí malý kostelík, ke kterému ve-
de štěrková cesta, po štěrkové cestě až k po-
lo zbořenému seníku, u kterého jsou dvě par-
kovací místa (místní zajíždějí ještě dál, až na
golfové hřiště, kde parkují mezi olivami pod
statkem), pěšky po cestě, sledovat značení k
TEEHOLE 16, u jamky číslo 16 už uvidíte od-
bočku doprava do olivového háje a podél plotu
už vás pěšina povede k sektorům Graspa a
Negus

Odkaz : <http://www.jezerogarda.cz/marciaga.html>

Broněk

Report z Domoradic

Ludva "Forest" Kostka

Domoradice - vesnice na jihu Čech. Kolem protéká řeka Vltava a vytváří tam krásné meandry.

V krásném údolí jsou skryty rulové skály, které místy dosahují až 35 metrů. Nacházejí se na levém břehu pod Českým Krumlovem.

Celá oblast je rozdělena na 8 částí tzv. špicí. 1. - 5. špice je pro hnízdění ptáků lezecky omezená. Však 6. až 8. špice je pro lezení povolena celoročně. Přístup je z vesnice Přísečné. Po polní cestě JV směrem asi 20 min. chůze. Oblast nabízí cca 77 cest v obtížnosti od 2 - 7+.

Sám jsem navštívil 7. špici a jsou zde cesty převážně zajištěné, ale najdou se takové, kde přijde vhod vlastní matroš či vypůjčený.

Tak až budete mít cestu z Alp, stavte se zde :-).

Ludva

Přednáška a promítání fotografií
o cestě lezce Martina Jecha do Číny s názvem:

„Čína z okna vlaku“

Přijďte si poslechnout zážitky Martina Jecha z jeho cesty do Číny v roce 2014, kde krom účasti na Světovém poháru v lezení navštívil megalopoli Šanghaj, historicky bohaté město Xi-an, vystoupil přes „nejnebezpečnější cestu na světě“ na vrchol taoistické hory Hua Shan a zažil spoustu dalších šílených věcí.

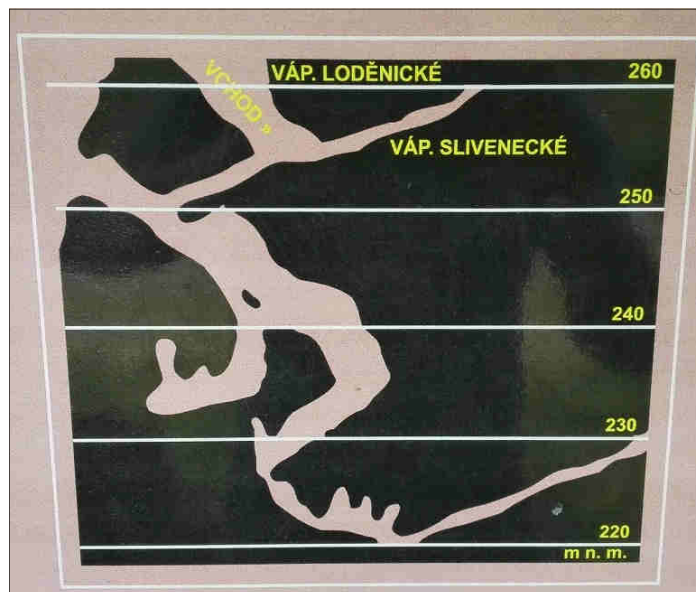
10. 6. 2015 od 18:00
Café Atrium (SKKS Chomutov)

Mám 105 kilo, dál to nejde...

Broněk Bandas

Tenhle uhlem napsaný nápis můžete najít na stěně před nejdelší „plazivkou“, kterou musíte projít, chcete-li se dostat do nejnižší části Barrandovy jeskyně v Českém krasu. Barrandovka není volně přístupná, ale díky výcviku, který jsem tam měl se záchranáři, jsme se my - hasič, voják a policista, vydali do tmy a chladu na testík z klaustrofobie.

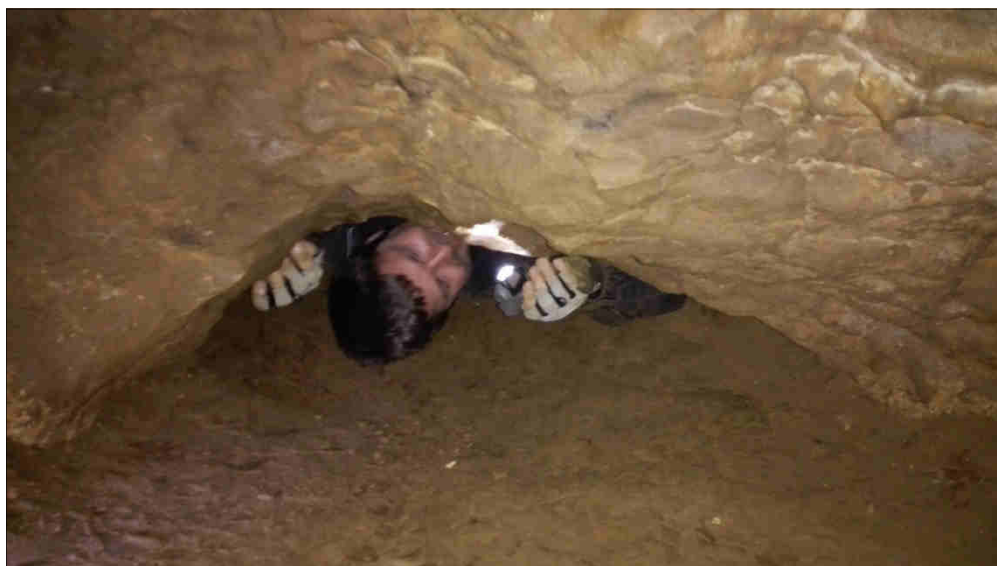
Nejdřív jsme, trochu překvapivě, museli vystoupat vzhůru úzkou roklí ke vstupu do jeskyně. Chvilí trvalo, než si naše oči zvykly na tmou a pak jsme uviděli několikery mohutné hodiny u vstupu do svážného tunelu, vedoucího k hornímu patru Barrandovky a ústřední propasti. Ty hodiny byly tak parádní, že jsem musel (horolezec) ze všech sil potlačit touhu je provázat smyčkou. Ale pro nás nebylo třeba sestup jistit. S občasným použitím komínové techniky jsme se dostali na začátek velké propasti, kde jsme do fixního jištění ukotvili lano. Začali jsme sestupovat velkou propastí plnou krasové výzdoby. Sestup není nijak zvlášť obtížný, ale přibližně v polovině propasti je nutné opatrně s nohama doširoka rozkročenýma přejít dvě studny. Stěny jeskyně jsou tu dost vlhké a uklouznutí by

znamenalo minimálně otlučení se. V tomhle místě už hodiny provazuji a dělám mezijištění. Kluci tady trochu zpomalili a já toho využívám a mizím jim v propasti pod nohama.

Slanil jsem až na konec propasti a zbytek lana smotal na zemi. Dál už není potřeba. Předě mnou je pár malých jeskyněk. V poslední z nich jsem nechal svůj batoh jako značku pro kluky, kteří jsou ještě ve tmě nade mnou. Následuje tobogán, kterým sjíždím po zadku do malé síně. Tady sundávám postroj a odkládám ho jako další značku pro kluky, které tady čeká první zkouška odvahy. Dál do nitra jeskyně se dá dostat jen takovým polosifonem. Průlezem, který vypadá jako větší krabice od bot s prohnutým dnem. Sundal jsem si prilbu s čelovkou, vykopl nohy ke stropu jeskyňky a po zádech se zanořil do polosifonu. Jak jsem spěchal, zapomněl jsem si povolit u krku šustákovku a hned se mně to vymstilo. Příliš našponovaná látka se zachytila drakem za vršek průlezu a já se v něm šprcnul! Udělal jsem tam parádní špunt a stálo mě to velkou námahu se z té pasti dostat. Nakonec jsem se ale protlačil a se škodolibou ra-

Plazící se Buchtík

dostí čekal na kluky. Buchtík Zabiják na mě zkoušel volat, ale já schválně neodpovídal. Samozřejmě hned prohlédl mou hru na schovku a pochopil, že po něm chci aby se protlačil tou malou dírou. Nečekal jsem žádná slova chvály a opravdu žádná nebyla. Chtěl jsem si ještě vychutnat Kachnu, ale ten blbec prolez tou pidi dírou jako by nic a ještě měl nad sebou spoustu místa. Jeho táta musel být Krtěk!

Udělalí jsme si v polosifonu pár selfíček a postoupili dál až k nápisu, který jsem použil jako nadpis pro tenhle článek. „Mám 105 kilo a dál to nejde.“ Pod nadpisem se skrývá vchod do další krabice od bot. Tahle krabice má rovné dno, ale je dlouhá několik

Vysmátý Kachna

metrů. Před sebou jsem tlačil přilbu s čelovkou a housenkovitým pohybem se po zádech procpával tou parádní plazivkou. Těch pár metrů bylo nekonečných! Po mně nastoupil Buchtík a jeho mohutné funění pro mě byl balzám na duši. Mírně škodolibou radost mně zase zkazil Kachna, syn Krtka, vycepovaný armádou, který se plazil po břiše a předpokládám, že i s

přilbou na hlavě. Chodby pokračovaly ještě dvěma polosifony a my z nejnižšího bodu jeskyně, který je takřka na úrovni venku tekoucí Berounky, začali stoupat jílovitou a kluzkou chodbou na závěr jeskyně, kde jsme chvíli poseděli v úplné tmě.

Byl čas na návrat. Cesta není moc dlouhá, celkem asi 200 metrů, ale s výstupem zpět ke vchodu jeskyně to bude trvat minimálně hodinu. Já a Buchtík se ještě zdržíme v krabicích od bot (já v té jedné docela vydatně) a Kachna - škoda psát. Stoupáme po laně, pod noham se nám zase otvírají ty dvě studny a boty obalené jílem nepříjemně kloužou po mokřích stěnách. V jeskyni je sice stálá teplota 9°C, ale nám zima rozhodně není. Konečně se vynoříme ve vchodu jeskyně. Slunce nádherně hřeje a kolem je jasný den. Stálo to za to!

Broněk

Barrandovu jeskyni v Českém krasu prostoupili dne 17.5.2015 Petr Buchtík Brandl, Míla Kachna Kučera a Broněk.

21. 4. 2015

Broněk Bandas

Nedávno mně potěšil Pavel Petrák. Na instruktorském kurzu, který absolvoval, se vedoucí kurzu pochvalně vyjadřoval o Horoklubu, práci našich instruktorů a od Pavla se, protože je z Horoklubu, očekávalo, že má dobré znalosti z horolezecké metodiky a lezeckých technik. To, že se někdo „zvenku“ pochvalně vyjádří o práci bývalých i současných instruktorů Horoklubu je pro mě opravdu příjemné.

Za ty roky, které jsme s Bohoušem, Jírou a Honzou Jansou instrukturovali, prošla metodika mnoha proměnami. Tak, jak se měnili metodici ČHS, měnila se i doporučení, rozsah a náplň našich

výcviků. Co ale zůstává už dlouhá léta, je jarní metodické setkání v Perštejně. Už jsem několikrát psal o tom, že lidí na metodikách ubývá, že zájem není takový, jako býval. Ale někdy jsme dole a někdy nahoře. A letos to, díky Šišce, která zajistila finance, díky členům výboru, kteří připravili jednotlivá stanoviště a díky Bohoušovi a Radce, kteří přivedli hodně mladých lezců i jejich rodičů, vypadalo, že jsme nahoře. Vždyť z padesáti připravených buřtů zbyl jen jeden! A já doufám, že nám to vydrží. Nemyslím ten buřt.....

Broněk

Jarní metodiky Horoklubu Chomutov, která se konala dne 21.4.2015 v domovské skalní oblasti Perštejn.se zúčastnili : Jířa, Maruška, Fíla, Pěťáš, Laduška a Štěpánek - Happyyny, Broněk, Šiška, Broník a Davídek - Bandasky, Honza Jansa, Bohouš Dvořák, LeToš, Ludva Kostka, , Libor Melišík, Kuba Kotula, Barča Barbucha Jungwirthů s Kubou, Honza Medvěd Davídek, Kachna, Puding a Lucka, Věna i Honza Nebeských, Rost'a s Alicí, Zuzka Konrádová, Radka s Otou a Ondráškem Štejnarů, skoro manželé Easy s Veronikou, Lubáno Třebů, Renča Gubíková, Věna s Pítrsem z Mostu, Majda Hlubůčková s Matějem, Tomáš Vaněček s dvojčaty Lukášem a Adamem, Romana, Lukáš a Anička Langerová a kolegové hasiči Radek s Tomášem, který patří díky za pomoc s natažením lanového přemostění.

P.S. Jménem Horoklubu se co nejsrdečněji omlouvám všem účastníkům, na které jsem zapomněl. Taková situace se mně stává jednou, maximálně dvakrát za hodinu.

Co kdo s kým, kdy, kde jak a komu v měsíci květnu 2015

Pavel "Párek" Suchopárek

- 1.5. Párek se Šamanem a Zuzkou kontrolují VK na Mnichovi a poté lezou pár cest na Hoblovce na **Hasištejně**.
Nepískovcové počasí zahnal Bandasky spolu s Pájou, Renčou, Andrejkou a Lubošem do Müglitztalu na překvapivě pevnou a dobře odjištěnou skalku **Grafenstein**.
- 1.- 2.5. Kompletní Happy family vyráží na **cyklovýlet** z Velkých Žernosek do Litoměřic a zpět, následující den pak všichni vystupují na Lovoš.
1. - 10.5. Mistr Svinařík s familií boulderuje do úmoru ve **Fontainebleau**.
- 2.5. Pískovcové počasí zahnal stejnou skupinku doplněnou o Radku, Pavla a Čárku do **Bielatalu** na Herkulovy sloupy vyzkoušet si, jaké že PĚTKY lezl pan Perry - Smith v tvídovém saku, bos a s jednou hasičskou karabinou v roce 1919
Ludvik Forest Kostkovanej s kámošem Zbyškem okupují **Slovanskou kopu**.
- 3.5. Pokračující pískovcové počasí zavedlo Bandasky, Andrejku a Páju s Deivinou na Hřebové stěny v **Tisé**. Na **Napoleonovi** je již osazena vrcholová kniha. Tuto sem vkládá jí Párek se Šamanem a dávají pár cestiček na okolních lezitelnějších výchozech. Na **Zlatníku** působí Forest se Slívou.
- 5.5. Na Obecním vrchu u **Jindřišské** přelézají asi vše co se dá Párek se Zůzou.
Forest Ludvíček s Blagodaničem Bezéčekvněmeckulezičem po drobné anabázi s parkováním vzlínají k vrcholu **Katzensteinu**.
6. - 10.5. **Pláže u jezera Garda** a hlavně vápencové pilíře v oblasti Marciaga dobývají Bandasky, Happyny, Ďurki, Pavel, Andrejka, Honza, Deivina, Pája, Katka, Petra a Stáník, a proto že počasí dělá 80% úspěchu, akce se mooc vydařila.
- 7.5. V **Labáku** na Sicilskou stěnu Nebezpečným stoupáním vystoupal Pája Bohuňků. Cesta je za nějakých ušmoulaných Xb.
7. - 9. 5. Verča s Renčou, Dickem a Blagodaničem Vlastníprdelisipopáličem působí v **Ostrově**, neb všade okolo prší. A to i v Alpách.
- 8.5. Párek přelézá vše na Jeskynní skále u **Jindřišské** a zakládá knihu v puklinové jeskyni. Pája pokračuje v **Labáku** ve velkém stylu. Stylem RP dává Pupendo za Xa na Růžovou věž.
- 9.5. Na **Jezerce** přespává Ludva Forest a leze několik cest na Ohnivci.
- 11.5. Párek polézá ve skalních oblastech v okolí **Pstruží**.
Ve spanilé pískejzdě pokračuje píscomil Blahoslav Kluců s Kublou a Editkou

opět v **Ostrově**.

- 12.5. A zase **Ostrov** a Blagodan, tentokrát s Forestem Ludvíkovičem.
- 14.5. Na Mnicha v katastru **Hasištejnských skal** dávají 5 cest Ludvíček Forest se Slivkou. V **Perštejně** se schází Horokroužek s Raduší a Svinčou.
- 16.5. Bandasky prozkoumávají štoly v pravé části lomu **Alkazar v Srbsku** u Berouna, a pak na tomtéž místě i loží.
Ludvíček Solista Forest Kostkovatej se oddává asi dvacetimetrovému boulderingu a soluje dvě cesty na **Alšovu vyhlídku** v Praze.
16. - 17.5. Ostrovan Blagodan v **Ostrově** ostře fandí českému hokejovému týmu a to tak trochu na úkor lezení, za což ho nelze pochválit. Spolu s ním tak činí věrná Renulie a vypečené duo Svinařík - Svinaříková.
- 17.5. Do hlubin země za tajemstvími pana **Barranda** se noří Broněk, Kachna a Buchtík zabi ják. V podzemí prozkoumali několik plazivek, díky čemuž všichni získali krásně jílovitý obal.
Labolezec Pája Bohuněk se nenoří nikam, naopak stoupá cestou Body Building IXc RP na Strážce jak jinak než v **Labáku**.
- 18.5. Na **Špičáku u Mostu** Filouš s Ludvíkem přelézají 4 cesty - pozor - ztrácí se zde SPZ.
- 21.5. Na **Špičák** za mládeží vyrážejí Bandasky a Happiny. Lezení bylo fajn, jen mládež kvůli počasí nedorazila.
Zatracené **Ztracené skály** navštěvuje Ludva se Slivkou. Ludva zde poničil cestu Houston 6 na Americkou věž ulomením klíčového stupu. Poté ještě navštěvují Jižní věž.
22. - 24.5. **Bečov nad Teplou** ve Slavkovském lese - akce Horoklubu na zpřístupnění nové lezecké oblasti. Účatní se komplet Bandasky, Happíci, Letoš s Verčou, Párek, mistr Svinařík se ženou Květomilou, Urbani, Svobodovci a Radůza.
- 24.5. **Labák** - Monolit - Guma Guar Xa stylem PP, Gilotina - Pavlíkova procházka po měsíci IXb OS. Hádejte, kdo to byl?
Ludva a **Bořeň** - Papežská cesta + pokračování nahoru a Bílá stěna.
- 28.5. Bandasky a Happiny opět vyrážejí na **Špičák** za mládeží a tentokrát se pod vedením Bohouše a Radky lezecký výcvik vydařil.
28. - 31.5. Vodák Ludva Forest Kostkovanej splouvá po proudu **řeku Ogru**.
- 29.- 31.5. Hodně členů Horoklubu se v pátek účastní **posvatební veselice Easyho a Verči** na Malé Skále, někteří v sobotu či v neděli přejíždí na **další svatbu**, tentokrát **Longa a Kláry** do Grimových dolů u Rychnova nad Kněžnou.
- 31.5. Radka a její přátelé Ludvík, Karel, Kuba, Majda a Vlasta působí v **Perštejně**.